

2) Przedstawiciel Dyrektora Biura Kontroli przy Radzie Państwa w stopniu nie niższym od dyrektora Departamentu w charakterze czynnika opiniodawczego.

3. Zleca się Komisji opracowywanie wytycznych organizacji i usprawnienia aparatu administracyjnego oraz koordynowanie wszelkich zmian organizacyjnych w administracji pod względem zgodności z tymi wytycznymi.

W szczególności Komisję upoważnia się do:

- występowania do Prezydium Rady Ministrów z wnioskami o wyrażenie zgody na zgłoszone przez ministerstwa projekty zmian istniejącej organizacji administracji (pkt. 1),
- występowania do Prezydium Rady Ministrów z wnioskami o wprowadzenie zmian w organizacji i metodach pracy administracji (pkt. 4).

Komisja obowiązana jest przedstawić Prezydium Rady Ministrów wnioski odnośnie pkt. 3-a w sprawie zgłoszonego projektu w ciągu dni 14 od daty wpływu projektu. Termin ten może być przedłużony za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

4. Komisja może żądać od władz naczelnych informacji i wyjaśnień dotyczących organizacji i metod pracy aparatu administracyjnego, może przeprowadzać stosowne badania na miejscu przez swoich przedstawicieli i może występować do tych władz z inicjatywą wprowadzenia zmian w istniejącej organizacji i metodach pracy. W razie nieosiągnięcia porozumienia rozstrzyga Prezydium Rady Ministrów na wniosek Komisji.

5. Uchwała niniejsza nie dotyczy administracji podległej Kancelarii Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Kancelarii Rady Państwa, Biura Sejmu Rz. P., Biura Kontroli przy Radzie Państwa, Komisji Specjalnej do walki z nadużyciami i szkodnictwem gospodarczym, Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Bezpieczeństwa Publicznego.

6. Regulamin Komisji wyda Prezes Rady Ministrów.

7. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim”. Jednocześnie uchyla się uchwałę Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1945 r. o powołaniu Komisji do zbadania celowości organizacji i stanu etatów w administracji państwowej.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

635.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie zasad i wysokości zaopatrzenia i odszkodowania dla osób zatrudnionych stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub powołanych do ich zwalczania oraz dla rodzin pozostałych po tych osobach.

Na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 198) na wniosek Ministra Zdrowia przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Skarbu — Rada Ministrów uchwała:

1. Osobom, zatrudnionym stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub powołanym do ich zwalczania, nie wyłączając osób powołanych na podstawie dekretu z dnia 14 maja 1946 r. o powołaniu pracowników służby zdrowia do walki z epidemiami (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 150), o ile staną się one całkowicie lub częściowo niezdolne do pracy wskutek zapadnięcia na chorobę zakaźną w związku z wykonywaniem czynności służbowych, przysługuje się zaopatrzenie ze Skarbu Państwa według zasad zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów państwowych, z uwzględnieniem niżej podanych przepisów.

2. Według zasad określonych w pkt. 1 przysługuje się również zaopatrzenie rodzinom osób zatrudnionych stale przy zwalczaniu chorób zakaźnych lub powołanych do ich zwalczania, w przypadku śmierci tych osób, spowodowanej chorobą zakaźną, pozostającą w związku z wykonywaniem czynności służbowych.

3. Przepisy pkt. 1 i 2 nie mają zastosowania do tych osób, zatrudnionych przy zwalczaniu chorób zakaźnych, które na podstawie innych przepisów prawnych nabyły prawo do emerytury lub innego zaopatrzenia, równego co do wysokości zaopatrzeniu ustanowionemu na podstawie niniejszej uchwały. Jeżeli jednak osobom tym lub pozostałym po nich rodzinom należy się według innych przepisów prawnych zaopatrzenie mniejsze niż ustalone w sposób wyżej wskazany, wówczas uzupełnia się je do wysokości ustalonej na podstawie niniejszej uchwały.

4. Podstawę wymiaru zaopatrzenia — jeżeli osoba niezdolna do pracy lub zmarła nie była funkcjonariuszem państwowym — określa się odpowiednio do wysokości uposażenia zasadniczego, pobieranego przez funkcjonariuszów państwowych spełniających czynności tego samego bądź zbliżonego rodzaju.

5. Zaopatrzenie przysługujące osobom niezdolnym do pracy może być zmieniane zależnie od zmiany stopnia niezdolności do pracy, stwierdzonego w dacie przyznania zaopatrzenia,

bądź cofnięte w przypadku całkowitego ustania niezdolności do pracy.

6. Osobom niezdolnym do pracy, o ile ich niezdolność posiada charakter przejściowy, zamiast zaopatrzenia — może być na ich wniosek przyznane jednorazowe odszkodowanie w wysokości obliczonej przy odpowiednim zastosowaniu przepisów pkt. 1, 3 i 4 w zależności od długości czasu, przez który przewiduje się trwanie niezdolności do pracy oraz długości czasu pracy.

7. Zaopatrzenia i odszkodowania wypłaca się z budżetu Ministerstwa Zdrowia.

8. O przyznaniu zaopatrzenia bądź odszkodowania decyduje Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

9. Minister Zdrowia może w każdym czasie zarządzić badanie stanu zdrowia osób, którym zostało przyznane zaopatrzenie na podstawie pkt. 1, przez komisję lekarską dla funkcjonariuszów państwowych. Decyzja o przyznaniu zaopatrzenia osobie niezdolnej do pracy może przewidywać okresowe badanie stanu zdrowia. W przypadku nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na badanie zaopatrzenie może być cofnięte.

10. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrowi Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz

636.

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 września 1948 r.

w sprawie zniesienia przydziałów chleba i mąki w zaopatrzeniu reglamentowanym.

1. Z dniem 1 listopada 1948 r. znosi się w zaopatrzeniu reglamentowanym przydziały chleba i mąki; jednocześnie wprowadza się zmiany w wysokości wypłacanych dodatków aprowizacyjnych, bądź ustanawia się nowe dodatki aprowizacyjne, określone w następujących punktach niniejszej uchwały:

2. a) Osobom uprawnionym w myśl obowiązujących przepisów do otrzymywania kart zaopatrzenia z tytułu pracy podwyższa się wypłacane już dodatki aprowizacyjne o następujące kwoty:

dla otrzymujących kart. I kat.	zł. 405.—
dod. kat. C.	„ 135.—
„ „ PZ.	„ 545.—
„ „ PZ. 1	„ 495.—
„ „ NZ.	„ 215.—
„ „ PZ.-niem.	„ 330.—
„ „ PZ. 1--niem.	„ 165.—

Zakłady pracy zatrudniające pracowników uprawnionych do podwyższonego jak wyżej dodatku aprowizacyjnego, wypłacają tym pracownikom kwoty wyżej podane po raz pierwszy w czasie pomiędzy 1 a 6 listopada r. b., a w następnych miesiącach łącznie z dodatkiem aprowizacyjnym, wypłacanym od dnia I.IV. 1948 r., zgodnie z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 marca 1948 r.

b) Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do wprowadzenia dodatku aprowizacyjnego do zasiłku rodzinnego, pobieranego na podstawie dekretu z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 14) przez osoby uprawnione do otrzymywania kart zaopatrzenia.

Dodatek aprowizacyjny miesięcznie wynosi:

do zasiłku na pierwsze dziecko	zł. 385.—
„ „ „ drugie dziecko	„ 415.—
„ „ „ każde następne dziecko	„ 450.—
„ „ „ żonę jeżeli przysługuje jej zasiłek na dzieci	„ 260.—
„ „ „ żonę lub męża niezdolnych do pracy	„ 260.—
„ „ „ żonę, na którą nie przysługuje zasiłek na dzieci, pod warunkiem przedstawienia zaświadczenia z Urzędu Zatrudnienia o niemożności otrzymania pracy	„ 260.—

c) Osobom pobierającym stale zaopatrzenie gotówkowe z tytułu emerytur, rent i zapomóg, którym przysługują karty zaopatrzenia, z wyjątkiem osób objętych przepisami ustępu a) i b) niniejszego punktu — przysługuje się nowy, względnie podwyższa już wypłacany dodatek aprowizacyjny, w następujący sposób:

dla otrzymujących karty kat. I	zł. 405.—
„ „ „ „ II	„ 260.—
„ „ „ „ IIR	„ 135.—

d) Inwalidom wojennym i wojskowym do dodatku pielęgniarstwa przysługującego przysługuje się nowy dodatek aprowizacyjny przewidziany dla otrzymujących karty kat. IIR, t. j. w wysokości zł. 260.—.